

Czwartek, 13 grudnia 2007 r.

4. uważa, że kampania uświadamiająca na temat przemocy wobec kobiet w Arabii Saudyjskiej, zwłaszcza przemocy w rodzinie, byłaby pożądaną inicjatywą, która powinna zostać wprowadzona niezwłocznie;
5. wzywa władze do dokonania przeglądu i egzekwowania krajowych przepisów z zakresu prawa pracy w celu zapewnienia pracownikom domowym takiej samej ochrony, jaką objęci są pracownicy innych sektorów, i zapewnienia ścigania pracodawców odpowiedzialnych za znęcanie się seksualne lub fizyczne, jak również za nadużycia z zakresu prawa pracy łamiące obowiązujące przepisy prawa krajowego;
6. wzywa rząd Arabii Saudyjskiej do dokonania rewizji wszystkich spraw dotyczących nieletnich przestępców, którzy zostali skazani na karę śmierci, do zawieszenia wykonywania kary śmierci w przypadku nieletnich przestępców i do wprowadzenia moratorium na wykonywanie kary śmierci;
7. wzywa Radę i Komisję do poruszenia tych kwestii podczas kolejnego posiedzenia Wspólnej Rady i spotkania ministerialnego między UE a Radą Współpracy Arabskich Państw Zatoki Perskiej;
8. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, rządowi Arabii Saudyjskiej, Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Konferencji Islamskiej oraz Sekretarzowi Generalnemu Rady Współpracy Państw Arabskich Zatoki Perskiej.

P6_TA(2007)0632

Sprawiedliwość dla „kobiet do towarzystwa”

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2007 r. w sprawie sprawiedliwości dla „kobiet do towarzystwa” (niewolnice seksualne w Azji podczas II wojny światowej)

Parlament Europejski,

- uwzględniając 200. rocznicę zniesienia handlu niewolnikami obchodzoną w roku 2007,
- uwzględniając Międzynarodową konwencję o zwalczaniu handlu kobietami i dziećmi (1921), której sygnatariuszem jest Japonia,
- uwzględniając konwencję MOP nr 29 w sprawie pracy przymusowej, ratyfikowaną przez Japonię,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 1325 w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa (2000),
- uwzględniając sprawozdanie sporządzone przez Gay McDougall, specjalną sprawozdawczynię ONZ, w sprawie systematycznych gwałtów, niewolnictwa seksualnego i praktyk zbliżonych do niewolniczych podczas konfliktów zbrojnych (22 czerwca 1998 r.),
- uwzględniając wnioski i zalecenia sformułowane podczas 38. posiedzenia Komitetu ONZ przeciwko Torturom (9-10 maja 2007 r.),
- uwzględniając sprawozdanie z badania dokumentów rządu holenderskiego w sprawie przymusowej prostytucji kobiet z Holandii w Holenderskich Indiach Wschodnich podczas japońskiej okupacji, Haga (2004),

Czwartek, 13 grudnia 2007 r.

- uwzględniając rezolucję Kongresu Stanów Zjednoczonych w sprawie „kobiet do towarzystwa”, przyjętą w dniu 30 lipca 2007 r., i rezolucję parlamentu kanadyjskiego, przyjętą w dniu 29 listopada 2007 r.,
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 Regulaminu,
 - A. mając na uwadze, że w okresie okupacji kolonialnej i wojennej Azji i wysp Pacyfiku od lat 30. XX w. do końca II wojny światowej rząd Japonii złożył oficjalne zamówienie dotyczące nabycia młodych kobiet, znane na świecie jako „ianfu” lub „kobiety do towarzystwa”, w wyłącznym celu świadczenia usług seksualnych na rzecz cesarskich sił zbrojnych,
 - B. mając na uwadze, że system „kobiet do towarzystwa” obejmował gwałty zbiorowe, przymusowe aborcje, upokarzanie i przemoc seksualną prowadzącą do okaleczenia, śmierci lub ostatecznie do samobójstwa i stanowił jeden z największych przypadków handlu ludźmi w XX w.,
 - C. mając na uwadze, że wszystkie spośród dziesiątków spraw dotyczących „kobiet do towarzystwa” wniesionych do sądów japońskich zakończyły się oddaleniem pozwów o odszkodowania, mimo iż w wyrokach sądowych uznano bezpośredni i pośredni udział cesarskich sił zbrojnych i odpowiedzialność państwa,
 - D. mając na uwadze, że większość ofiar systemu „kobiet do towarzystwa” już nie żyje, a kobiety, które ocalały, mają 80 lat lub więcej,
 - E. mając na uwadze, że w minionych latach wielu wysokich rangą członków i przedstawicieli rządu japońskiego wyraziło ubolewanie w związku z istnieniem systemu „kobiet do towarzystwa”, tymczasem niektórzy urzędnicy japońscy wyrazili ostatnio godne pożałowania życzenie osłabienia lub podważenia tych twierdzeń,
 - F. mając na uwadze, że rząd japoński nigdy nie ujawnił pełnej skali systemu niewolnictwa seksualnego, a w niektórych nowych lekturach obowiązkowych, z których korzysta się w japońskich szkołach, dąży się do minimalizacji tragedii „kobiet do towarzystwa” i innych przestępstw wojennych popełnianych przez Japończyków podczas II wojny światowej,
 - G. mając na uwadze, że mandat Funduszu na rzecz Kobiet z Azji, prywatnej fundacji zainicjowanej przez rząd, której celem była realizacja programów i projektów w celu zadośćuczynienia nadużyciom wobec „kobiet do towarzystwa” i ich cierpieniom, zakończył się z dniem 31 marca 2007 r.,
1. przychylnie odnosi się do doskonałych stosunków między Unią Europejską a Japonią, których podstawą są wspólne wartości wielopartyjnej demokracji, rządów prawa i przestrzegania praw człowieka;
 2. wyraża solidarność z kobietami, które padły ofiarą systemu „kobiet do towarzystwa” podczas II wojny światowej;
 3. przychylnie odnosi się do oświadczeń złożonych przez japońskiego szefa kancelarii rządu Yohei Kono w 1993 r. oraz ówczesnego premiera Tomiichi Murayamę w 1995 r. dotyczących „kobiet do towarzystwa”, jak również rezolucji parlamentu japońskiego (*diet*) z 1995 r. i 2005 r., w których wyrażono ubolewanie z powodu ofiar wojennych, w tym ofiar systemu „kobiet do towarzystwa”;
 4. przychylnie odnosi się do inicjatywy rządu japońskiego dotyczącej ustanowienia w 1995 r. obecnie rozwiązanego już Funduszu na rzecz Kobiet z Azji, prywatnej fundacji w dużej mierze finansowanej przez rząd, która rozdzieliła część „pieniędzy pojednania” na rzecz kilkuset „kobiet do towarzystwa”, jest jednak zdania, że ta inicjatywa humanitarna nie może zaspokoić roszczeń dotyczących prawnego uznania i odszkodowania na mocy prawa międzynarodowego publicznego, jak stwierdzono ww. w sprawozdaniu z 1998 r. sporządzonym przez specjalną sprawozdawczynię, Gay Mc Dougall;

Czwartek, 13 grudnia 2007 r.

5. wzywa rząd japoński do oficjalnego przyznania, że cesarskie siły zbrojne zmuszały młode kobiety – określane na świecie mianem „kobiet do towarzystwa” – do niewolnictwa seksualnego podczas okupacji kolonialnej i wojennej Azji i wysp Pacyfiku od lat 30. XX w. do końca II wojny światowej, do przeprosin i przyjęcia w sposób jasny i jednoznaczny historycznej i prawnej odpowiedzialności za ten proceder,
 6. wzywa rząd japoński do wprowadzenia skutecznych mechanizmów administracyjnych w celu zapewnienia odszkodowań wszystkim ocalałym ofiarom systemu „kobiet do towarzystwa” i rodzinom zmarłych ofiar;
 7. wzywa japoński parlament do podjęcia prawnych środków mających na celu zniesienie istniejących przeszkód uniemożliwiających otrzymanie odszkodowania przed sądami japońskimi; w szczególności należy wyraźnie przyznać w prawie krajowym prawo do występowania do rządu o odszkodowanie, a sprawy o odszkodowanie dla osób, które przeżyły niewolnictwo seksualne, stanowiące zbrodnię zgodnie z prawem międzynarodowym, należy potraktować priorytetowo, mając na uwadze wiek tych osób;
 8. wzywa rząd japoński do zaniechania wszelkich publicznych stwierdzeń, że ubezwłasnowolnienie i niewolnictwo „kobiet do towarzystwa” nigdy nie miały miejsca;
 9. zachęca japoński naród i rząd do podjęcia dalszych kroków mających na celu pełne uznanie historii swojego narodu, co stanowi moralny obowiązek wszystkich państw oraz do zwiększania świadomości w Japonii na temat działań, jakie miały miejsce w latach 30. i 40. XX w., w tym również w odniesieniu do „kobiet do towarzystwa”; wzywa rząd Japonii do przekazywania wiedzy o tych wydarzeniach obecnym i przyszłym pokoleniom;
 10. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, parlamentom i rządami państw członkowskich, rządowi i parlamentowi Japonii, Radzie Praw Człowieka ONZ, rządami państw ASEAN, rządami Koreańskiej Republiki Ludowo – Demokratycznej, Republiki Korei, Chińskiej Republiki Ludowej, Tajwanu oraz Timoru Wschodniego.
-